

ĐẠI ĐẠO TAM KỶ PHÓ ĐỘ
Tòa Thánh Tây Ninh



BẢN TIN THẾ ĐẠO

Thông tin - Phổ truyền giáo lý Đạo Cao Đài

Bản Tin Thế Đạo **Số 128 ngày 26-2-2019**



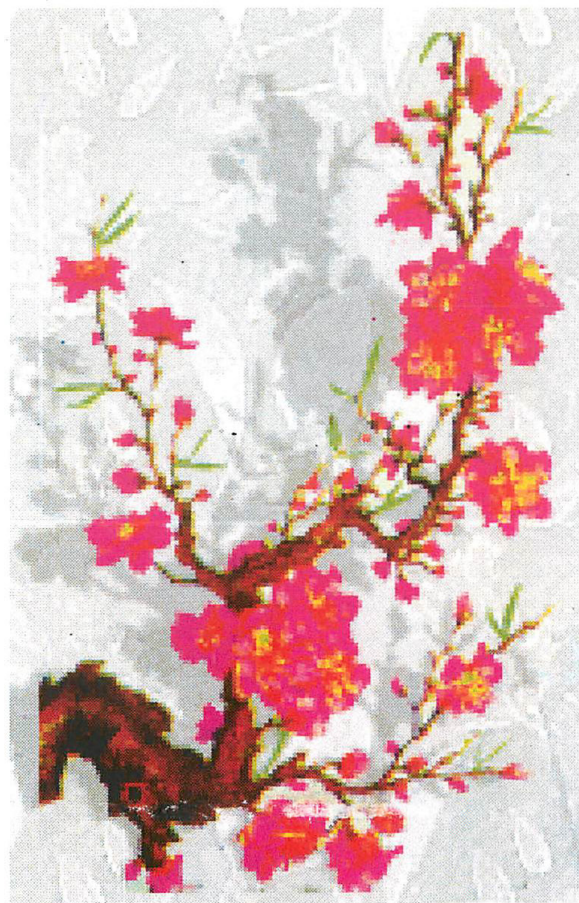
Núi Bà Tây Ninh

- 1*- Thiệp Mời Tiệc Tân Niên Kỷ Hợi 2019 của **Tây Ninh Đồng Hương Hội - Hoa Kỳ** tổ chức ngày 17-3-2019 @ **Thành Phố Westminster, CA - USA**
- 2*- Thiệp Mời Tiệc Tân Niên Kỷ Hợi 2019 của **Tây Ninh Đồng Hương Hội Bắc CA và Thân Hữu** tổ chức ngày 24-3-2019 @ **Thành Phố San Jose, CA - USA**

THIỆP MỜI TIỆC TÂN NIÊN KỶ HỘI 2019
của Tây Ninh Đồng Hương Hội - Hoa Kỳ

TÂY NINH ĐỒNG HƯƠNG HỘI - HOA KỲ

Kính Chúc
Quý Đồng Hương
và Thân Hữu cùng gia đình
MỘT NĂM KỶ HỘI
Tràn Đầy Hạnh Phúc
Phước Lộc Dồi Dào
Vạn Sự An Khang
và
Hưởng Một Mùa Xuân Tươi Vui



Thiệp Mời

Tây Ninh Đồng Hương Hội-Hoa Kỳ
Trân trọng kính mời

Quý Đồng Hương, Quý Thân Hữu
và Quan Khách
tham dự

Tiệc Tân Niên Kỷ Hợi

sẽ được tổ chức vào :

Ngày Chủ Nhật 17 tháng 3 năm 2019
Từ 10 giờ sáng đến 3:00 chiều tại
PARACEL SEAFOOD RESTAURANT
15583 BROOKHURST STREET
WESTMINSTER, CA 92683
ĐT: (714) 775 – 3077

*Sự hiện diện của quý vị là một niềm vui chung cho
toàn thể đồng hương Tây Ninh và để cùng nhau
chia sẻ những ngọt bùi của ngày Xuân.*

Ủng Hộ Âm Thực:

\$35 cho người lớn

\$15 cho trẻ em dưới 12 tuổi

Xin mời quý Đồng Hương và Thân Hữu đóng góp
vào Chương Trình Văn Nghệ để buổi tiệc thêm
phần hào hứng. **Đặc biệt Chương Trình Văn
Nghệ Tiệc Xuân năm nay sẽ do Ban Văn Nghệ
Câu Lạc Bộ tình Nghệ Sĩ cùng Trưởng Ban
Văn Nghệ Tú Phạm phụ trách.**

Thay mặt Ban Điều Hành
Hội Trưởng
Phạm Ngọc Lân

Chương Trình

- 10 giờ: Tiếp Đón Gia Đình Đồng Hương,
Thân Hữu, và Quan Khách
- 11 giờ: Chào Cờ VN & Hoa Kỳ + Phút Mặc
Niệm
- 11g07: Giới Thiệu Quan Khách và Niên
Trưởng
- 11g20: Hội Trưởng Chúc Tết và Khai Mạc
- 11g30: Hợp Ca Liên Khúc ly Rượu Mừng &
Xuân Đã Về
- 11g40: Múa Lân
- 11g50: Đại Diện Hội Đồng Niên Trưởng
Phát Biểu và Chúc Tết
- 12g00: Sớ Táo Quân
- 12g10: Lễ Chúc Thọ các vị Niên Trưởng &
Lì Xì cho các em thiếu nhi.
- 12g30: Khai Tiệc
Văn Nghệ
- 15g00 Cắm Ôn của Ban Tổ Chức & Bế Mạc.

Tây Ninh Đồng Hương Hội – Hoa Kỳ

Điện Thoại Liên Lạc Tiệc Tân Niên:

- (714) 414-9215 (Phạm Ngọc Lân)
- (310) 938-7709 (Lê kim Thảo)
- (562) 349-4100 (Kamila Hằng Phương)
- (310) 628-7499 (Chi Mạnh Trần)
- (714) 487-9764 (Ngô Thiện Đức)
- (714) 548-5434 (Ngô Thành Thảo)
- (714) 468-3325 (Tú Ngọc Phạm)
- (714) 323-2188 (Hoa Thế Nhân)
- (714) 791-6481 (Nguyễn Lý Sáng)

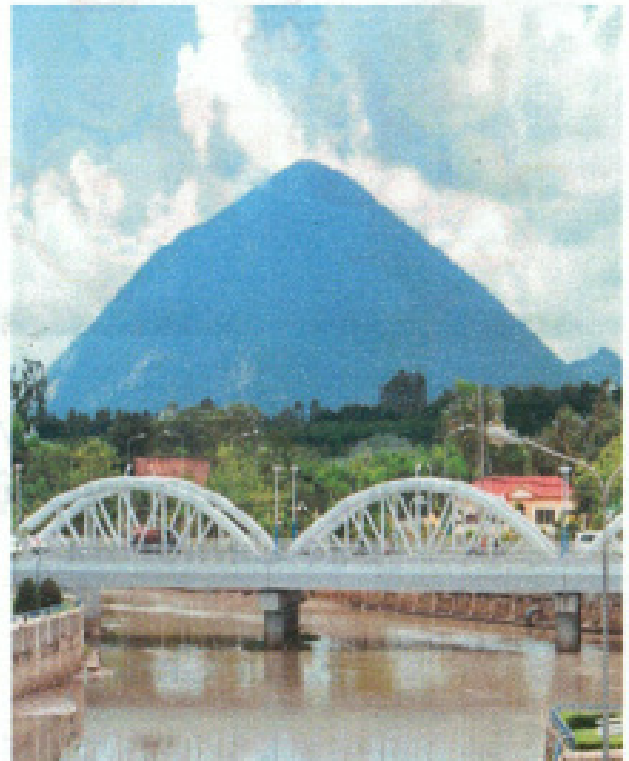
TÂY NINH ĐỒNG HƯƠNG HỘI BẮC CALIFORNIA & THÂN HỮU

Mời tham dự Tiệc Tân Niên Kỷ Hợi (2019)

@ San Jose, California ngày 24 tháng 3 năm 2019



**TÂY NINH ĐỒNG HƯƠNG HỘI
BẮC CALIFORNIA, HOA KỲ**



THIỆP MỜI

**THAM DỰ TIỆC TÂN NIÊN
MỪNG XUÂN KỶ HỢI**

2019

CHÚC MỪNG NĂM MỚI



**Ban Chấp Hành Tây
Ninh Đồng Hương Hội
Bắc California**

Kính Chúc

Quý Đồng Hương

**Năm Mới Kỷ Hợi
Đồi Đào Sức Khỏe
Trần Trẻ Nghị Lực
Cát Tường Như Ý
Vạn Sự Hanh Thông**

THƯ MỜI



Buổi Tiệc Tân Niên Kỷ Hợi tại:

ĐỊA ĐIỂM

**Grand Fortune Seafood
Restaurant**

**4100 Monterey Hwy,
San Jose, CA 95111**

THỜI GIAN

**Chủ Nhật,
24 tháng 3 năm 2019
11:00 AM – 3:00 PM**

TIỆC TÂN NIÊN 2019

LIÊN LẠC VỚI BAN TỔ CHỨC

1/ TRƯƠNG THỊ VÂN LAN

Phone : (408) 990-5345

2/ BS TRẦN MINH KHIẾT

Phone : (408) 205-6379

3/ DUY VĂN

Phone : (408) 759-9339

GHI DANH THAM DỰ :

Để giúp BTC hoàn thành chu đáo cho buổi tiệc, xin Quý Vị vui lòng ghi danh tham dự càng sớm càng tốt.
Chân thành cảm tạ.

Ngân phiếu ủng hộ xin ghi:

"Tây Ninh Đồng Hương Hội Bắc California" và gửi về địa chỉ trước ngày 17 tháng 2, 2019:

**45 Via De Guadalupe,
San Jose, CA 95116**

VĂN NGHỆ

Với nhiều tiết mục chọn lọc, vui tươi.

ẨM THỰC

Xin yểm trợ \$45 cho mỗi khẩu phần.

Có thức ăn chay.

Xin cho biết trước Ngày 17 Tháng 2, 2019

Kỷ Hội.

Sự hiện diện của Quý Vị là niềm hãnh diện và khích lệ lớn lao cho BCH/ Tây Ninh Đồng Hương Hội.

Trân trọng kính mời

TM Ban Tổ Chức

Trương Thị Vân Lan

Hội Trưởng Tây Ninh Đồng Hương Hội

Bắc California



(Lê Tân Tài viết với sự góp ý, tài liệu của Tiểu Tử Võ Hoài Nam và Đào Anh Dũng)

Trong thập niên 1950, Tây Ninh là một tỉnh nghèo. Đặc biệt, sự giáo dục còn giới hạn. Tuy nhiên, Tây Ninh đã có một buổi họp mặt đầy ý nghĩa, để nêu cao tình thầy trò của các môn đệ đối với thầy cũ. Vị thầy cũ đó là nhà giáo khá kính Trần Văn Giảng, mà học trò gọi thân thương là cụ Đốc Giảng.

Cụ Đốc Trần Văn Giảng, tự Đào Thanh Giảng, sanh năm 1875 tại làng Hiệp Ninh, tỉnh Tây Ninh. Tổ phụ của cụ gốc miền Trung, di dân vào tỉnh Tây Ninh giữa thế kỷ 19. Gia đình cụ làm nghề nông. Sau khi đậu tiểu học, cụ được học bổng đi học trường Hậu Bỏ (Sài Gòn). Ra trường, cụ được bổ đi dạy học ở trường Đất Hộ, tỉnh Gia Định. Sau vài năm, cụ được bổ về nguyên quán là Tây Ninh. Lúc cụ làm thầy nhứt trường tiểu học Tây Ninh, gia đình cụ lãnh nuôi học trò có học bổng nhà nước tại nhà. Trong số học trò ngụ cùng gia đình của cụ năm xưa, có Thủ Tướng Nguyễn Văn Tâm, Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc, Giáo Sư Võ Thành Cứ... Cụ về hưu năm 60 tuổi. Đức Quốc Trưởng Bảo Đại ân thưởng cho cụ Bảo Quốc Huân Chương Đệ Tứ hạng, năm 1953, để vinh danh cụ, một đời cống hiến cho công tác giáo dục tại tỉnh Tây Ninh.

Cụ có 13 người con, nay mất hết, chỉ còn ba người con gái ở tuổi bát và cửu tuần, một sống tại Việt nam, một tại Canada, một tại Hoa Kỳ. Hai người con trai của cụ, là ông Trần Văn Mẫn và Trần Văn Sen, con gái là bà Trần Thị Tuất và chồng là ông Nguyễn Văn Mạnh, con dâu là bà Lê Thị Bình tiếp nối công tác giáo dục của cụ tại tỉnh Tây Ninh.

Năm 1953, lúc đang học lớp nhì tại trường tiểu học tỉnh lỵ Tây Ninh, tôi may mắn được thầy hướng dẫn tham dự buổi lễ gắn Bảo Quốc Huân Chương cho cụ. Buổi lễ diễn ra đã 55 năm rồi, nhưng ý nghĩa và sự long trọng của nó vẫn còn in đậm trong ký ức tôi. Năm ấy, tôi lên 10 tuổi, là một học trò nhà quê, cùng với các học trò khác tại trường tiểu học tỉnh lỵ, đứng chen chúc với dân chúng ở

hai bên đường, từ tòa bố chạy xuống ngã tư chợ cũ để chờ đợi nghinh đón phái đoàn Thủ Tướng Nguyễn Văn Tâm. Tôi còn nhớ, cụ Đốc Giảng đạo mạo và uy nghi ngồi trên chiếc xe xích lô đạp. Cụ mặc áo dài gấm màu xanh dương. Hai bên đường đông đầy dân chúng và học trò đang háo hức chờ đón phái đoàn.

Sau 55 năm, tôi có dịp biết thêm đôi điều về thời niên thiếu của cụ. Anh Tiểu Tử Võ Hoài Nam, con trai giáo sư Võ Thành Cứ, cư ngụ tại Pháp, và anh Trần Anh Dũng, cháu nội cụ, cư ngụ tại Hoa Kỳ, kể: “*Cụ Đốc Giảng và học trò là Võ Thành Cứ đều xuất thân từ gia đình nghèo. Cụ Đốc Giảng thì chẵn trâu đến năm 12 tuổi mới được đi học thế cho con một gia đình giàu có trong làng. Giáo sư Cứ thì gia đình nghèo đến nỗi không có tiền mua dầu thắp đèn để học bài. Giáo sư Cứ đọc truyện mượn. Các bà không biết đọc, nhưng lại thích truyện tàu nên mượn ông đọc. Họ nghe một lúc thì ngủ thiếp đi. Ông Cứ lợi dụng có đèn, đem bài ra học*”. Ý chí cầu tiến và chăm chỉ học hành của hai vị rất đáng đề cao. Gương cần mẫn, chăm chỉ của người học trò nghèo khiến tôi ngưỡng mộ vô ngần. Tôi tự nghĩ, bản thân mình cũng xuất thân từ gia đình nông dân nghèo khổ, đồng cảnh ngộ vất vả, nên rất khâm phục sự phấn đấu vươn lên của hai vị.

Ngoài ra, cụ Đốc còn thương học trò, tận tâm giáo huấn, khiến cho học trò kính yêu cụ như đấng từ phụ. Thật vậy, gương học trò biết ơn thầy và tinh thần “*Tôn Sư Trọng Đạo*” của các môn đệ của cụ là gương sáng cho hậu thế. Trong bối cảnh đạo đức suy đồi ở trong nước, còn tại hải ngoại, người Việt đua đòi chạy theo nền văn hóa trọng vật chất, nên việc nhắc lại gương đạo đức của người xưa để duy trì và bảo tồn nền văn hóa cổ truyền cao đẹp của dân Việt là cần thiết.

Sau đây, xin quay về dĩ vãng của 55 năm trước để theo dõi buổi lễ gắn Bảo Quốc Huân Chương cho cụ. Trích bản tin của Nha Thông Tin Nam Phần năm 1953, như sau:

“Ngày 18-8-53, tỉnh Tây Ninh lại long lẫy với những đường phố rực rỡ quốc kỳ, nổi hẳn lên giữa cảnh núi rừng hùng vĩ, để hân hỷ tiếp nghinh Ngài Thủ Tướng Chánh Phủ Việt Nam...

Hôm nay, đồng bào Tây Ninh tổ chức một cuộc tiếp đón Ngài Thủ Tướng rất nồng nhiệt, vì mọi người đều hay tin rằng “y cảm vinh qui” - đây là một câu trên biểu ngữ của dân chúng. Ngài Thủ Tướng về tỉnh nhà để gắn huy chương cho cụ Trần Văn Giảng, thầy học cũ của Ngài. Cụ Trần Văn Giảng không lạ gì với mọi giới trong tỉnh Tây Ninh, những người trọng tuổi trong tỉnh này phần nhiều là môn sanh của Cụ Giảng, và những thiếu niên hiện nay cũng phần nhiều đều là học trò của các môn đệ của Cụ ngày xưa.

Ngoài các thường dân theo Phật Giáo và Thiên Chúa Giáo, hôm nay đồng bào Cao Đài Giáo dự cuộc tiếp đón Ngài Thủ Tướng cũng rất đông, vì chính Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc cũng là một cựu môn sanh của Cụ Giảng...

Sau đây, ông Tỉnh Trưởng Tây Ninh đọc một bài diễn văn tỏ nỗi hân hoan của dân chúng Tây Ninh được đón tiếp Ngài Thủ Tướng Nguyễn Văn Tâm:

“Thưa Ngài Thủ tướng,

Từ ngày có tin Ngài về viếng tỉnh nhà để gắn Bảo Quốc Huân Chương cho ông Thầy cũ, thì cả Tây Ninh ai ai cũng hân hoan nô nức sửa soạn đón tiếp đưa con cưng của tỉnh nhà, vị anh hùng của dân tộc...

Tôi còn nhớ rõ rệt câu Ngài đã dặn tôi, lúc tôi được lệnh đi Tây Ninh:

“Ở trên tôi còn một ông Thầy tuổi trọng, thương tôi như con đẻ, và tôi tôn kính như cha già. Ông lên trên tôi gởi gắm thầy tôi.”

Câu nói đã làm cho tôi vô cùng cảm động.



Thủ Tướng Nguyễn Văn Tâm gắn huy chương vào ngực cụ Trần Văn Giảng, bên cạnh là Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc

Rồi hôm được tin Ngài lên gắn huy chương cho Cụ Trần đại nhưn, tôi có đến viếng Đức Giáo Chủ Đại Đạo Cao Đài, Ngài mừng rỡ mà rằng:

“Tôi tính chúng tôi, học trò cũ của Thầy, sẽ ra áo kẻ củ người nòi, nấu mừng Thầy chúng tôi một buổi tiệc thân mật.”

Quý hóa thay những lời châu ngọc.

Trọn nghĩa với Thầy, trọn đạo với nước, một dân tộc như thế không thể suy vong.

Hôm vừa đáo nhậm tỉnh Tây Ninh, tôi có thốt rằng tôi rất hân hoan mà được phụng sự đồng bào một tỉnh tuy nghèo tiền mà rất giàu tinh thần và đạo đức. Thật quả không sai...”



Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc chúc mừng thầy học cũ.

Kể đến là giáo sư Võ Thành Cứ, cũng là học trò của cụ Giảng, nối tiếp ca ngợi sự nghiệp “lập công” vẻ vang của bậc thầy cũ. Ông nói:

“Xét về thuyết “tam lập” của Nho Gia, Thầy không lập đức, Thầy không lập ngôn. Thầy chỉ lập công thôi, mà lập công một cách rõ ràng, hiển hách. Lập công, không phải như các võ tướng ra tài thao lược trên bãi chiến trường, cốt xây dựng sự nghiệp trên đồng thầy tử sĩ. Thầy lập công bằng trí não, bằng tâm can.

Trót 40 năm trời dăng dăng, chẳng hề lui bước trước những trở lực của nghề nghiệp thanh cao, Thầy un đúc, dồi mài, rèn luyện bao nhiêu thế hệ thanh niên cho nên người hữu dụng. Nhờ sức tận

tụy của Thầy mà xứ sở đã được lắm bộ óc kinh luân, nhiều bực thông minh tài tuấn. Gần nửa thế kỷ cần lao, hao hơi, mệt trí, nhọc lòng, Thầy đem lại cho quê nhà bao nhiêu cán bộ hữu danh trên các ngành hoạt động...

Thầy đã tận tâm với chức nghiệp và lập nhiều công trạng với xứ sở. Chỉ có thể thôi. Chính cũng vì thế mà chúng con hôm nay quanh quẩn bên Thầy, lòng tràn ngập một niềm vui sướng thanh khiết. Thầy rất xứng đáng với sự tôn sùng của chúng con. Đối với thế nọh, chúng con hết sức tự đắc mỗi khi nhìn nhận là: môn đồ của cụ TRẦN VĂN GIẢNG, của bực “LINH SON PHU TỬ” vậy.”

Rất muốn đáp từ, song vì tuổi cao, sức yếu, cụ Giảng ngỏ lời để cho trưởng nam của cụ là ông Trần Văn Mẫn, Giám Đốc trường Tây Ninh đọc diễn từ tỏ lòng tri ân Đức Quốc Trưởng và cảm ơn các quan khách. Cụ nói:

“Tôi rất hân hạnh được tiếp rước quý Ngài chẳng nệ công lao tề tựu rất đông đủ tại tề xá của tôi mà mừng cho tôi được Đức Quốc Trưởng ban tứ đẳng Bảo Quốc Huân Chương và được Ngài Thủ Tướng phế thì giờ quý báu đến gần khuê bài cho tôi.

Tôi thành thật thâm cảm ơn của Đức Quốc Trưởng, Ngài Thủ Tướng có lòng quảng đại xin đặc ân ấy cho tôi, và quý Quan. Tôi rất cảm động là vì hôm nay, là ngày rất vinh diệu cho đời sống của tôi là một giáo học, Thanh Tra hàng tỉnh, hồi hưu.

Vinh diệu bao nhiêu, tôi càng thêm cảm động, vì nhờ toàn cả học trò cựu của tôi, nhờ công lao cực nhọc, tôi đã rèn đúc từ thuở thơ ấu, đến sau nhờ phước đức của Ông Bà, Cha Mẹ để lại và sự sáng suốt của các trò, nay cả thầy đã thành danh, làm cho sáng lạn rực rỡ xứ Tây Ninh là xứ nhỏ nhen, nghèo cực, rình rú, mà được sanh biết bao nhiêu anh tài, đúng như lời của Ngài Thủ Tướng Nguyễn Văn Tâm đã nhắc trong ngày 9 tháng Giêng năm Quý Ty, nọh dịp lễ kỷ niệm Quân Đội Cao Đài xuất chiến chống Cộng.”

Đoạn bằng những lời lẽ rất cao quý, cụ ngỏ lời huấn dụ các học trò cũ của cụ như sau:

“Hỡi các trò yêu dấu,

Trong buổi chiều của thầy, sự vui mừng của thầy không làm sao tả cho đủ, khi thầy nhận thấy các trò có bốn tánh quý hóa nhớ ơn và luôn luôn tôn kính thầy...”(1)

Cụ quy tiên ngày 31 tháng bảy năm 1964, nhằm ngày 23 tháng 6 năm Giáp Thìn tại nhà riêng, số 82 đường Trần Hưng Đạo, tỉnh Tây Ninh. Thi hài cụ được liệm trong chiếc áo dài màu xanh dương do Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc kính tặng thầy học cũ trong buổi lễ gắn Bảo Quốc Huân Chương, theo lời trăng trối của cụ trước khi mất.

Cụ được an táng trong ngôi nhà mồ tại thị xã Tây Ninh. Ngôi nhà mồ này do Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc giúp xây cất lúc sanh thời, theo mô hình giống như ngôi Báo Ân Từ tại chợ Long Hoa, gần Tòa Thánh Tây Ninh.

“Ngoài sự cư tang báo hiếu của gia đình, một Ủy Ban cúng tế Thầy học do các môn sanh, đệ tử nam nữ hiện ở châu thành Tây Ninh được thành lập. Chánh tế là ông Phủ Trần Văn Giáo, niên trưởng trong các môn sanh, đệ tử...”



Cụ Trần Văn Giảng cùng hai môn sanh là Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc và Thủ Tướng Nguyễn Văn Tâm trong ngày lễ gắn huy chương.

Thừa ủy nhiệm của các sư huynh, sư đệ, giáo sư Võ Thành Cứ đọc một bài điệu văn:

“Thưa tôn sư,

Trong vòng ba mươi năm vừa qua, khi Thầy hồi hưu dưỡng lão, khi Thầy được ban thưởng Bảo Quốc Huân Chương, khi Chánh Quyền Quốc Gia ân tứ Huân Chương cho Thầy, khi ăn lễ bát tuần cho Thầy, từ bốn phương chúng con hân hoan kéo nhau về quây quần bên chơn Thầy, nâng cao chén qỳnh tương, hòa mình trong cảnh thân mật, vui tươi hoan lạc.

Rồi... ngày hôm nay, cũng đám con tinh thần của Thầy, lại tề tựu về quê, không phải để chia vui với Thầy, mà lại khóc đấng từ phụ trở đầu về Núi.

Ôi! Ngọn hải đăng đã tắt, còn đâu nữa ánh sáng huy hoàng để rọi nẻo, chỉ đành cho đám môn sinh giữa khổ hải mệnh mông đầy sóng cuồng, gió loạn. Thầy ôi, chúng con đau đớn lắm.

Sinh thời, Thầy đã hiến thân cho nền giáo dục, đem cả tài cao, đức trọng hoàn thành sứ mạng thiêng liêng...

Sau 90 năm tạm trú chốn hồng trần, nợ đời đã trả sạch, Thầy trở bước về Tiên Cảnh, đáng lẽ chúng con nên vui mừng với anh linh Thầy, nhưng, kính Tôn Sư, ở cõi tạm này của nhơn loại đầy tình cảm, có đau đớn nào bằng cảnh sanh ly tử biệt.

Từ đây, thể phách Thầy đã chôn chặt vào lòng đất, hình dạng Thầy vắng hẳn trên thế gian, chúng con đâu còn trông được đôi mắt hiền từ của Thầy, chúng con đâu còn nghe được giọng nói hiền lành của Thầy dùng để an ủi, khuyến khích, vỗ về các con trong những ngày đen tối. Nhớ Thầy, chúng con chỉ có thấy linh sàng khói tỏa màn trắng treo cao, nhớ Thầy, chúng con chỉ trông vào cảnh cũ vắng bóng Thầy, mà lòng đau quặn thắt.

Giờ đây, chúng con đành gạt lụy, thành tâm cầu nguyện cho anh linh Thầy được tiêu diêu miền Cực Lạc.

Tôn sư ôi! Chúng con xin vĩnh biệt. (2)

Cựu Thủ Tướng Nguyễn Văn Tâm, cư ngụ tại Pháp, không thể về Việt Nam dự tang lễ của thầy được, nên làm bài thơ “Khóc Thầy”, như sau:

*“Được tin Thầy đã thoát ly trần
Phách lạc hồn xiêu ruột tợ dần
Dù dẫu tình sư cao vạn trượng
Đền bồi nghĩa đệ nặng ngàn cân
Tử phần luống đợi ngày sum hiệp
Tiên tục nào ngờ phút rẽ phân
Giọt lụy chứa chan trời đất chứng
Có chẳng còn được thấy mộ phần?”*

Gương học trò biết ơn thầy của các môn đệ của cụ, so với người xưa, thật đặc biệt và trang trọng. Ông Carnot, một quan to của nước Pháp, chỉ tình cờ đi ngang qua trường xưa, nhân lúc rảnh việc, thấy thầy cũ đang dạy học, ghé vào thăm và chào hỏi. (3) Việc thăm viếng thầy cũ của ông Carnot chỉ là tình cờ, không được chuẩn bị chu đáo và tổ chức long trọng, mà có tính cách riêng lẻ. Tình thầy trò của các môn đệ đối với cụ Đốc Giảng trong ngày 18 tháng 8 năm 1953, nhân buổi lễ gắn Bảo Quốc Huân Chương, là sự tri ân thầy cũ, trong tinh thần “*Tôn Sư Trọng Đạo*”, được tổ chức quy củ, long trọng, tưng bừng của chánh quyền đương thời và tập thể môn đệ của cụ. Môn đệ của cụ, tuy đạt vinh hiển tột cùng trong xã hội, nhưng vẫn một lòng kính yêu và quý trọng cụ, như tình của con đối với cha: Đó là Thủ Tướng Chánh Phủ đương quyền, Đức Hộ Pháp của Đạo Cao Đài, và

đông đủ các học trò cũ của cụ, nay đã là bác sĩ, giáo sư, kỹ sư, công thương kỹ nghệ gia, điền chủ...



Hình cụ Đốc Trần Văn Giảng được treo trong thư phòng của Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc, tại Trí Huệ Cung, Tây Ninh.

Tình cảm gắn bó và sự tôn kính của môn đệ đối với ân sư thật vô cùng cao quý: Trong thư phòng của Đức Hộ Pháp Phạm Công Tắc tại Trí Huệ Cung vẫn còn treo hình cụ. Người cai quản Trí Huệ Cung cho biết, lúc sanh tiền, Đức Hộ Pháp cho biết đây là tấm hình của vị ân sư của Đức Hộ Pháp:

Tình thương của cụ dành cho học trò bao la như cha mẹ thương con, nên môn đệ thương kính cụ như đấng sanh thành. Anh Tiêu Tử Võ Hoài Nam kể câu chuyện cụ tặng áo dài cho thân phụ anh, giáo sư Võ Thành Cứ, như sau:

“Giáo sư Võ Thành Cứ là một trong các học trò thường gởi gửi và thăm viếng cụ. Sau khi được học bổng đi học ở Sài Gòn, giáo sư Cứ tốt nghiệp, được bổ làm thầy giáo. Trước ngày đi nhậm chức, giáo sư Cứ về Tây Ninh thăm và từ giả thầy cũ. Cụ vui mừng dặn dò mọi điều cần thiết, và cũng không quên hỏi thăm nơi ăn, chốn ở và áo quần có đầy đủ không? Lúc ấy, thời buổi khó khăn, hàng vải khan hiếm. Giáo sư Cứ thú thật không có được cái áo dài tươm tất để đi dạy học. Cụ Đốc liền gọi bà Đốc mang chiếc áo dài còn mới của cụ để sửa lại cho giáo sư Cứ, vì cụ Đốc thì ốm và cao, còn giáo sư Cứ chỉ đứng ngang vai của cụ. Giáo sư Cứ biết cụ Đốc cũng chỉ có vồn vện hai cái áo dài, nên giáo sư Cứ năn nỉ cụ Đốc hết sức, chỉ dám nhận cái áo cũ, để cụ Đốc có áo thay đổi mà đi dạy học.”

Cụ Đốc Giảng, trong lúc sanh thời, đã được hạnh phúc nhìn thấy môn đệ yêu dấu của mình “*công thành, danh toại*”. Cụ hạnh diện nhận lãnh Bảo Quốc Huân Chương do Đức Quốc Trưởng Bảo Đại ban thưởng, để vinh danh một nhà giáo cống hiến suốt cuộc đời cho ngành giáo dục, và đào tạo những môn đệ ưu tú. Cụ có lẽ cũng mãn nguyện khi nhìn thấy thành tích của môn đệ, và nhất là, dù đã đạt địa vị cao quý trong xã hội, nhưng môn đệ của cụ vẫn một lòng tôn kính và biết ơn cụ. Đây là tấm gương sáng của nền đạo đức cổ truyền, tinh thần “*Tôn Sư Trọng Đạo*” của người xưa, đáng lưu lại cho hậu thế. Đây cũng là chứng minh sự thành công của một nền giáo dục thấm nhuần đạo đức cổ truyền.

Tu chính bài viết tại Thành Phố Sydney, thứ hai ngày 25 tháng 2 năm 2019.

Tài liệu tham khảo:

1. Bản tin của Nha Thông Tin Nam Phần năm 1953, từ trang 1 đến trang 24.
2. Cụ Trần Văn Giảng, nhà mô phạm lão thành được suy tôn là bậc: “Linh Sơn Phu Tử”, Tây Ninh Xưa và Nay, Huỳnh Minh, loại sách sưu khảo do tác giả xuất bản năm 1972, các trang 119-126.
3. Học trò biết ơn thầy, Quốc Văn Giáo Khoa Thư, Sách này do Nha Học Chính Đông Pháp giao cho các ông Trần Trọng Kim, Nguyễn Văn Ngọc, Đặng Đình Phúc, Đỗ Thận soạn, Nha Học Chính Đông Pháp xuất bản năm 1953, in lần thứ 10, trang 53.

HẾT

TÂM LÒNG BỒ TÁT

Đôi vợ chồng dành cả khách sạn 1.000m² để cứu mang những phận đời cơ nhỡ



Trên địa bàn phường Hiệp An, TP. Thủ Dầu Một, Bình Dương, cách khu du lịch nổi tiếng Đại Nam vài trăm mét, giữa rất nhiều các khách sạn, nhà nghỉ đang kinh doanh tấp nập, có một “khách sạn” đặc biệt. Với ba tòa nhà hai tầng xếp thành hình chữ U, bao quanh một sân rộng rợp bóng cây xanh, khách sạn Ngọc Quý lặng lẽ làm nơi dừng chân của những phận đời cơ nhỡ.

Khách sạn Ngọc Quý được biết đến với một cái tên mới “**Trung tâm bảo trợ xã hội Ngọc Quý**” từ năm 2012. Đây là tâm huyết nhiều năm của vợ chồng Sài Gòn ông Nguyễn Quang Sứ (75 tuổi) và bà Đỗ Thị Quý (72 tuổi).

Khách sạn ban đầu là công sức làm lụng, tích cóp nhiều năm trời của ông Sứ, bà Quý. Được xây dựng vào năm 2002 trên khuôn viên rộng hơn 2000 m², khách sạn Ngọc Quý của ông bà Sứ khi đó có 46 phòng nghỉ được trang bị đầy đủ tiện nghi. Công việc làm ăn của khách sạn trước khi chuyển đổi vẫn tốt và đem về thu nhập ổn định cho ông bà. Tuy nhiên, năm 2012, sau 10 năm kinh doanh, ông Sứ và bà Quý đồng lòng đưa ra quyết định, họ sẽ để khách sạn trở thành nơi nương náu của những người có hoàn cảnh khó khăn, không nơi nương tựa: Những đứa trẻ mồ côi, những người già neo đơn .



“Khách sạn” của tình thương
(Ảnh: dẫn theo Vietnamnet)

Canh cánh về những phận người



Một căn phòng trong khách sạn Ngọc Quý
(Ảnh: dẫn theo Zing)

Khi quyết định chuyển đổi mục đích sử dụng của khu khách sạn to lớn, đã tốn của ông bà gần 2 tỷ đồng (*trương đương 80 cây vàng thời điểm đó*) để làm thành nhà tình thương, ông Sứ và bà Quý đã phải vượt qua rất nhiều lời bàn tán. Có người nói ông bà “dở hơi”, đi lo chuyện bao đồng. Nhưng ông bà không để ý, hai người biết việc mình đang làm có ý nghĩa như thế nào với những người được giúp đỡ.

Ông Sứ sinh ra tại huyện Ba Tri, tỉnh Bến Tre nhưng đã lên Sài Gòn từ rất sớm để làm ăn. Ông mồ côi cha mẹ từ nhỏ, phải lớn lên trong cảnh cô đơn ở trại trẻ mồ côi, và cả tuổi thanh xuân bươn trải nơi phố thị. Hoàn cảnh ấy giúp ông thấm thía hơn ai hết cái khó khăn, vất vả của những người yếu đuối không còn người thân, không nơi bám víu.

Đến một ngày, cuộc đời lại sắp xếp cho ông gặp lại nhiều hơn những cảnh đời khốn khó ấy. Vào một đêm mưa lớn, ông bà thấy một người phụ nữ ôm con nhỏ ngồi trú bên cánh cổng khách sạn. Thương tình, ông bà mời hai mẹ con vào trong, dành cho một phòng để ở cho qua đêm giông bão.

Nhưng người phụ nữ ấy không dám nhận vì không có đủ tiền để trả cho ông bà. Hai người đã để người phụ nữ có số phận long đong ấy nghỉ lại qua đêm trong khách sạn mà không lấy một đồng phí. Khi hỏi chuyện, ông bà mới biết chị này quê nơi miền Tây giống ông Sứ. Vì chồng nghiệp ngập, hay đánh đập nên phải lang thang. Sau gặp được người xe ôm tưởng sẽ được yên ổn sống qua ngày, thì chị cũng bị người đàn ông ấy lừa hết số tiền tích góp. Hai mẹ con từ ấy phải lang thang đi ăn xin mà sống.

Câu chuyện đau lòng ấy dường như đã khơi lại nỗi canh cánh về số phận con người nơi ông Sứ và cũng là hạt mầm cho sự thay đổi hoàn toàn của khách sạn Ngọc Quý sau này.

Sau đêm mưa ấy tròn một năm, ông Sứ bà Quý đã chuyển đổi toàn bộ khách sạn thành trung tâm bảo trợ xã hội. Cuối năm 2012, khách sạn bắt đầu chỉ phục vụ cho những người cơ nhỡ.

Chỗ nường nấu bình an



Những đứa trẻ cơ nhỡ đang lớn lên trong khách sạn của tình thương. (Ảnh: dẫn theo Zing)

Hiện tại, trung tâm Ngọc Quý của vợ chồng ông Sứ đang nuôi nấng 38 em nhỏ và 2 người già neo đơn. Tất cả đều được ông bà Quý lo lắng, chăm sóc. Ông Sứ chia sẻ, còn sống, còn khỏe ngày nào, ông sẽ cố gắng để không ai trong những người đang nương náu tại Ngọc Quý phải chịu đói. Các em nhỏ ở đây thuộc nhiều độ tuổi. Có bé mới vài tháng tuổi, em lớn nhất đã đến tuổi đến trường. Ông bà Sứ không chỉ lo miếng ăn, chốn ngủ mà còn cho các em được đi học. Nhìn thấy các em được ăn no, được học hành cho thành người là ước mơ lớn nhất của ông bà lúc này.

Khách sạn Ngọc Quý không chỉ là nơi nuôi dưỡng các em nhỏ mồ côi, lạc người thân. Nơi đây còn là nhà, là chốn dừng chân của những người đã đi gần hết cuộc đời. Những người tuy có nhà cửa đang hoang, nhưng vì gia cảnh quá nghèo, đau ốm liên miên, lại không muốn đặt thêm gánh nặng cho con cháu nên đã đến xin ở khách sạn của ông bà.

Lại cũng có người đã gần 70 tuổi, 3 lần tai biến, chân tay yếu nhiều nhưng vẫn phải đi phụ hồ, có lần ngất lịm trước cửa khách sạn, rồi từ đó trở thành vị khách quen thuộc nơi đây. Hay cũng có người bắc vào nam kiếm sống rồi bị lừa hết tài sản, biết đến khách sạn, cũng xin vô làm phụ bếp, làm dọn dẹp, cùng mọi người chăm lo cho các cháu.

Tất cả họ, dù mỗi người mỗi quê, mỗi người mỗi cảnh nhưng đều cùng có chung một nỗi đau – không còn ai để nương vào, không có được một mái nhà che nắng, che mưa. Và ở khách sạn đặc biệt này, họ tìm thấy tất cả. Một nơi trú mưa, tránh nắng, một không gian trong lành sáng chiều vang tiếng nói cười con trẻ, một nơi mà họ có thể bầu bạn, chuyện trò, hỏi thăm nhau. Một nơi mà họ có thể thanh thản đi nốt chón hành trình của mình, và nhẹ nhàng ra đi khi biết có người lo một hậu sự chu đáo cho mình.

Ước mơ giản dị



Ông Sứ đang pha sữa cho các cháu.

(Ảnh: dẫn theo Vietnamnet)

Đã trải qua cả cuộc đời sóng gió có, ngọt bùi có, giờ đây ông Sứ và bà Quý chỉ chuyên tâm vào lo cho các cháu nhỏ và các cụ nơi trung tâm bảo trợ. Chi phí sinh hoạt của mấy chục con người đến một phần từ tiền lãi gửi ngân hàng của ông bà Sứ, một phần đến từ những nhà hảo tâm, vì cảm mến mà cùng góp sức để ông lo cho những “*vị khách*” đặc biệt. Kinh tế có phần eo hẹp, số lượng trẻ cũng tăng nên ông bà đã bán căn nhà ở quận Bình Tân của mình để có thêm tiền lo chi phí.

Các con của ông bà cũng hiểu được tâm nguyện của cha mẹ, nên có điều kiện là lại phụ góp vào cho cha mẹ chăm sóc mọi người.

Ước nguyện của ông Sứ giờ giản dị lắm, ông chỉ mong có thể giúp cho các cháu và các cụ ở trung tâm có một cuộc sống no đủ. Còn tiền bạc với ông giờ không còn nhiều ý nghĩa. Ông kể cách đây nhiều năm, có người ngỏ ý mua lại khách sạn này với giá 12 tỷ đồng vì nó là một khu đất đẹp, lại có địa thế thuận lợi, nhưng ông Sứ cũng từ chối. Có tiền là tốt, nhưng nếu bán khách sạn đi, những người ông đang cưu mang sẽ lại trở về hoàn cảnh cơ nhỡ thêm một lần nữa. Làm sao ông nữa.

Vậy là, ngày ngày, hai vợ chồng ông Sứ lại dành thời gian đến “*khách sạn*” xưa và nay là mái ấm của rất nhiều người, để chăm lo, thăm hỏi và chia sẻ cuộc sống với những người nơi đây.

Nguồn: Internet (Posted by Người Phương Nam)

TRONG SỔ NÀY

- 1*- Thiệp Mời Tiệc Tân Niên Kỷ Hợi 2019 của Tây Ninh
Đông Hương Hội Hoa Kỳ Trang 02
- 2*- Tây Ninh Đông Hương Hội Bắc CA & Thân Hữu
mời tham dự Tiệc Tân Niên Kỷ Hợi 2019 Trang 04
- 3*- Nhân vật Miền Nam - Nhà giáo khả kính: Cụ Đốc
Trần Văn Giảng (Lê Tấn Tài Úc Châu) Trang 07
- 4*- Tấm lòng Bồ Tát (Đôi vợ chồng dành cả khách sạn
1000m2 để cưu mang những phận đời cơ nhỡ) Trang 16

ĐỌC - CỔ ĐỘNG - YẾM TRỢ
TẬP SAN THẾ ĐẠO - BẢN TIN THẾ ĐẠO
Web: www.banthedao.net
Email: banthedao@comcast.net